

Hồi 63

Bóng Ma Lố Nhố

Tiêu Dao Tú Sĩ Bạch Tuấn Dương, kỳ chủ của Ngân Kỳ Minh, bỗng tiến lên lên tiếng khuyên chàng rằng:

- Thưa minh chủ, lúc này trong võ lâm đang hỗn loạn như vậy Ngũ Kỳ Minh chúng ta không nên dây dưa vào. Xin minh chủ nên trở về Minh Kỳ, nơi tổng hành dinh của chúng ta mà đợi chờ thời cơ có hơn không?

Âu Dương Siêu lắc đầu thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ đáp:

- Sự thật tôi có muốn can thiệp vào chuyện của ai đâu? Nhưng khốn nỗi người mang đầy nợ nghiệp chướng thì lúc này muốn yên ổn làm sao được?

Quá Thiên Tinh Thạch Khánh Dư với Độc Ty Kim Cương Đồng Thiên Thắng là kỳ chủ của Đồng Kỳ Minh với Thiết Kỳ Minh song song lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay minh chủ có việc gì chưa dứt khoát, xin trao cho anh em Ngũ Kỳ chúng tôi. Chúng tôi thế nào cũng phải làm xong những công việc đó cho minh chủ. Dù có phải nhảy vào đồng lửa, anh em chúng tôi cũng không quản ngại gì hết. Xin minh chủ cứ tin ở anh em chúng tôi..

Âu Dương Siêu thấy họ nói như vậy, bụng bảo dạ rằng:

"Tình nghĩa của họ tuy đáng mến thật, nhưng quả thật ta còn nhiều việc chưa giải quyết xong, như thù của cha mẹ chưa trả, và việc của sư môn cũng chưa làm xong, lại còn việc nhi nữ nữa. Bao nhiêu những chuyện ân oán đều đợi chờ ta giải quyết. Những việc đó ta không thể nào trao cho ai được."

Nghĩ đoạn, chàng tùm tùm cười và thủng thẳng đáp:

- Tình nghĩa của quý vị thâm hậu như vậy, Âu Dương tôi rất cảm ơn hết sức, nhưng còn rất nhiều việc phải đích tay tôi mới có thể giải quyết được, dù các vị muốn giải quyết họ cũng không sao giải quyết nổi đâu.

Ngũ Kỳ Kỳ Chủ còn đang định lên tiếng nói thì Âu Dương Siêu đã xua tay ra hiệu rồi hỏi tiếp:

- Hôm nay tất cả các anh em đều tề tập ở Sao Hồ này là sự ngẫu nhiên hay là đã bàn tán với nhau trước?

Đông Phương Hạo, kỳ chủ của Kim Kỳ Minh bỗng nhớ tới một việc rất quan trọng, vội tiến lên một bước, thưa rằng:

- Thưa minh chủ, khi thuộc hạ tới Sao Hồ, lúc qua sông, có gặp Ngô cô nương. Cô ta có dặn bảo thế nào cũng phải mời minh chủ cấp tốc lên núi Thiên Trụ một phen.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên giây lát, rồi hỏi lại:

- Có phải là Lôi Âm Thần Kiếm, tam muội Ngô Quyên Quyên đấy không?

Đông Phương Hạo gật đầu lia lịa, đáp:

- Vâng, chính là cô ta đấy!

- Tam muội đi một mình hay là đi với ai?

- Cô ta đi một mình thôi!

- Cô ta có còn nói gì nữa không?

- Cô ta có vẻ vội vàng lắm. Thuộc hạ có hỏi cô ta việc ấy có quan trọng lắm không?

Có cần anh em thuộc hạ giúp sức cho không?

- Cô ta trả lời sao?

- Cô ta nghiêm nghị đáp: Việc này quan trọng lắm! Mà chỉ liên can đến bản thân của mình chủ thôi, người khác không sao giải quyết được, ngay như tôi cũng chỉ biết một phần nào thôi, chứ không sao biết rõ được đầu đuôi câu chuyện.

- Ủa!

Âu Dương Siêu nghe nói thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Ngô Quyên Quyên đang ở Mê Tiên Cốc cùng sư phụ của nàng là Lôi Âm Thần Ni, sử dụng một trăm linh tám thức La Hán Trấn Huyệt Pháp để cửa chữa cho Lăng Giao Cơ. Sao nàng bỗng dưng lại xuất hiện ở trên sông Trường Giang làm chi? Hay là Lăng Giao Cơ đã khỏi rồi. Nhưng Giao Cơ tính rất nóng nảy, khi nàng đã vô sự thì không bao giờ nàng chịu để yên cho kẻ thù, thế nào cũng phải đi kiếm kẻ thù để trả cho được mối thù đó. Vậy tại sao nàng lại không rủ Quyên Quyên đi cùng? Và Quyên Quyên không về núi Tuyết Sơn mà lại gọi ta lên núi Thiên Trụ để gặp gỡ làm chi?”

Âu Dương Siêu càng nghĩ càng thêm mơ hồ. Chàng lại hỏi Đông Phương Hạo tiếp:

- Đông Phương Kỳ Chủ, tam muội có dặn tôi đến nơi nào ở trên núi Thiên Trụ để gặp nàng không?

Đông Phương Hạo ngạc nhiên, mặt đỏ bừng đáp:

- Thuộc hạ đáng chết thật, quên không hỏi Ngô cô nương về vấn đề đó, và cũng không thấy cô ta nói gì cả.

Âu Dương Siêu biết không thể trách được y, nên chàng chỉ tùm tùm cười thôi. Sự thật chàng nóng lòng sốt ruột, liền lẩm bẩm tự nói:

- Núi Thiên Trụ lớn rộng như thế thì ta biết đi đâu mà gặp nàng? Chẳng lẽ đi tìm khắp dãy núi hay sao? Và cũng chưa chắc...

Chàng chưa nói dứt thì đã có tiếng cười nhạt nghe rất rùng rợn và đình tai vọng tới. Dù là ban ngày ban mặt mà người ta vẫn cảm thấy sồn lòng rợn tóc gáy.

Âu Dương Siêu rùng mình, quay người lại hỏi:

- Ai đó?

- Lão phu?

- Ủa?

Dù Âu Dương Siêu can đảm đến đâu cũng phải giật mình kinh hãi, thất kinh kêu la như vậy, và lui về phía sau ba bước, vẻ mặt còn hơi thất sắc khác.

Thì ra chàng đã thấy một ông già tóc bạc bù rối, mắt lồi, mày xếch, trông như quỷ bắt hồn, và cũng trông như yêu quái hung sát vậy. Không hiểu ông ta cứ tới từ lúc nào, mà chàng cũng không hay biết gì cả. Đủ thấy khinh công của ông già ấy lợi hại như thế nào? Ngoài bộ mặt rùng rợn ấy, ông ta lại còn mặc một cái áo dài màu vàng nhạt, lưng cột sợi dây gai, tay phải cầm gậy tầm vông, tay trái cầm cây phượng chiêu hồn, quái dị và xấu xí khôn tả.

Lúc ấy ông ta đang thè lưỡi, vẻ mặt như cười, và cũng tựa như khóc mà lại không có nước mắt, nên ai trông thấy cũng phải sợ hãi.

Âu Dương Siêu cố trấn tĩnh tâm thần, quát hỏi:

- Người là ai? Là người hay là ma?

Lão quái vật ấy cuộn tròn đầu lưỡi đang thè ra ngoài mép, rồi lạnh lùng đáp:

- Lão không phải là người mà cũng không phải là ma.

- Thế người là cái gì?

- Người táo gan thật! Lão phu là tiên thể giữa người với thân, sao người lại dám ăn nói với lão phu như thế?

Âu Dương Siêu vừa tức giận vừa buồn cười, quay lại hỏi thăm năm vị kỳ chủ rằng:

- Y nói láo nói lếu như vậy ắt phải là một tên ma ngoại đạo của giới hắc đạo gì đó.

Chẳng hay các người có biết y là ai không?

Năm vị kỳ chủ đều lắc đầu.

Lão quái vật thấy vậy cười nhạt, nói tiếp:

- Chúng là cái thá gì mà có thể biết được lão phu?

Âu Dương Siêu cả giận quát lớn:

- Câm mồm! Biết điều thì nói tên họ ra đi! Bằng không...

- Bằng không thì người làm gì? Có phải người muốn làm đảo lộn cả núi Thiên Trụ đấy không?

- Núi Thiên Trụ nào? Chẳng hay người là quái vật của phái nào ở trên núi Thiên Trụ?

- Người không biết lão phu cũng không trách người, nhưng người không nên ở sau lưng người ta mà nói xấu núi Thiên Trụ như thế.

Nghe giọng nói của lão quái vật, ai cũng biết y thể nào cũng có sự liên quan với núi Thiên Trụ rất mật thiết.

Lúc này Âu Dương Siêu bỗng nghĩ đến sự an nguy của Quyên Quyên, và chàng cũng muốn biết những việc có liên quan đến núi Thiên Trụ. Vì vậy chàng không bỏ lỡ dịp may này, vội rút lá cờ báu ra, quát hỏi:

- Người có mau mau nói đi không? Bằng không người không thể thoát chết được đâu?

- Hì hì... Lão phu cũng đang chán đời đây, nhưng khốn nỗi vua Diêm Vương lại không cho lão xuống dưới âm ty, mà ngay cả người cũng chưa chắc đã đưa nổi nịch, không còn chỗ nào để cho lão nướng thân cả.

Lời nói của y vừa chế giễu vừa mắng chửi, và cũng không kém gì kiêu ngạo nữa mai.

Âu Dương Siêu chịu nhịn sao nổi, liền múa tít lá cờ báu, trầm giọng nói tiếp:

- Nếu người không sợ thì hãy coi thế công này của ta.

Chàng vừa nói vừa xông lại tấn công luôn.

Không ngờ chàng ra tay nhanh như vậy mà lão quái cũng không chậm chút nào, chỉ thấy hình bóng của y thấp thoáng một cái người y đã lẩn vào phía sau cây bạch dương nhanh không thể tưởng tượng được và cũng kỳ ảo vô cùng.

Thấy thế cờ ấy của mình tấn công hụt, Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, liền đuổi theo tấn công thế thứ hai.

Lúc ấy mấy chục tay cao thủ của Ngũ Kỳ Minh thấy mình chủ của mình đã ra tay, tuy họ không dám xông lên giúp sức ngay, nhưng người nào người nấy đã rút khí giới ra, và chỉ trong nháy mắt, mấy chục người đã bao vây chặt lấy lão quái vật. Có thể nói dù mưa gió cũng không sao lọt qua được.

Ngờ đâu lão quái vật quả thật phi phàm. Chỉ thấy người y quay một vòng đã lướt ra ngoài xa năm bước, rồi chỉ tay vào bụi cây ở phía đằng xa nói:

- Câu chuyện ngày hôm nay phiền phức lắm. Lão phu sẽ đợi chờ người ở trên núi Thiên Trụ. Nếu người có gan thì bảo tất cả mọi bọn chúng đi tới đó phó ước, tên nào không may mà toi mạng cũng chỉ có thể trách mình tới số chết yểu chứ không được oán ai hết, nghe chưa?

Âu Dương Siêu lại tưởng có quái vật nào nữa tới, liền quay người nhìn về phía đó. Tuy thấy nơi đó bóng người lố nhố, nhưng các người ấy lại là bọn Lục Minh Kiếm các người. Chàng liền quay lại, quát hỏi:

- Ở nơi nào trên núi Thiên Trụ? Người là... ủa!

Chàng chưa nói xong đã lộ vẻ kinh ngạc và đưa mắt ngắm nhìn bốn chung quanh, hình như tìm kiếm cái gì vậy.

Thì ra trong lúc chàng vừa quay lại nhìn bọn Minh Kiếm, thì quái nhân áo đỏ đã mất tích rồi. Người có kinh công nhanh như vậy thật hiếm có, thử hỏi chàng không kinh ngạc sao được?

Trong lúc chàng đang kinh ngạc thì thấy các anh em Ngũ Kỳ Minh đang ở phía xa bao vây một cái vòng rộng ba trượng, như đang đối phó với kẻ đại địch vậy. Chàng liền hỏi một kỳ chủ đứng cạnh đó rằng:

- Người đâu?

Năm vị kỳ chủ như nằm mê mới thức tỉnh và cùng nhìn cả về phía lão quái vật vừa ẩn thân.

Thì ra kẻ địch mà họ đang bao vây đã mất tích từ lúc nào mà cũng không hay. Họ ngơ ngác nhìn nhau, mặt đỏ bừng, hổ thẹn hết sức, rồi cùng chạy cả vào trong bụi cây để tìm kiếm nhưng làm gì còn có hình bóng ai.

Kim Kỳ kỳ chủ Đông Phương Hạo xin lỗi Âu Dương Siêu rằng:

- Thuộc hạ bất tài nên đã để cho kẻ địch đào tẩu mà cũng không hay. Xin minh chủ...

Âu Dương Siêu vội đáp:

- Kỳ chủ sao lại nói thế? Việc này không thể trách các người được, chỉ trách mỗi thiếu kinh nghiệm, để cho y sử dụng thế Kim Thiên thoát xác mà cũng không hay. Nhưng y đã hẹn ta sẽ gặp gỡ lại ở trên núi Thiên Trụ, đến lúc đó, dù y có cánh cũng không thể nào thoát khỏi được chúng ta.

Lúc ấy bọn Lục Minh Kiếm các người tiến tới gần. Âu Dương Siêu đang tức giận, trông thấy y liền quát hỏi:

- Người cứ theo và dồn ép ta hoài như vậy làm chi?

Minh Kiếm thủng thẳng xua tay đáp:

- Thiếu hiệp đừng có tức giận như vậy. Bọn lão đã bàn với nhau rồi, đặc biệt đến đây để nói cho thiếu hiệp hay, thiếu hiệp đừng có giận dữ như thế nữa.

Âu Dương Siêu có vẻ không tin, vội hỏi lại:

- Các người đã bàn tán những gì? Đối phó với lão mà các người chỉ có một chữ.

Minh Kiếm cười nhạt, hỏi lại:

- Ủa! Một chữ gì thế?

- Giết!

- Không ngờ thiếu hiệp sát khí lại nặng đến thế và tâm địa lại ác độc đến như vậy.

- Ngoài cách đó ra, không còn cách gì hơn thế cả.

- Bây giờ lão với các người đã có một cách hay nhất là hóa chiến tranh thành hòa bình.

- Lời nói sao mà dễ nghe thế!

- Lão không nói với thiếu hiệp nữa. Thiếu hiệp cứ việc hỏi các người đi. Hi, hi!

Nói xong, Hồn Thế Dâm Ma tung mình nhảy lên trên cao ba trượng. Người y như một cái bóng hồng, xuyên thẳng vào trong rừng. Tiếp theo đó, Khúc Nam Hòa mang theo Bùi Khánh Dư đang bị thương, với Tảo Lệ Vân, ba người cũng rảo cẳng theo sau.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội tiến lên định ngăn cản, nhưng Kính Nghiêu đã vội kéo chàng lại, lớn tiếng khuyên bảo:

- Thiếu hiệp nên để cho bọn họ đi thôi?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng thấy vậy cũng xen lời nói:

- Một nhân vật quả, thế nào cũng phải đi đến cho dứt khoát, sớm hay chày là tùy theo ở tạo hóa quyết định.

Trông thấy thần sắc và nghe thấy giọng nói của các người, Âu Dương Siêu đoán chắc họ đã có hiệp định với nhau rồi, bằng không họ không thể bình tĩnh như thế được, và Lục Minh Kiếm cũng không khi nào lại đầu xà đuôi chuột như thế?

Âu Dương Siêu nghĩ như vậy liền quay đầu lại hỏi Kính Nghiêu rằng:

- Có phải các vị tiên bối đã thỏa hiệp với Dâm Ma rồi đấy không?

Kính Nghiêu gật đầu đáp:

- Phải!

- Hiệp nghị như thế nào?

Tuệ Quả đại sư thở dài một tiếng rồi đỡ lời:

- Phật Tổ lấy từ bi làm đầu, không ngờ chỉ vì cuốn Kim Cương Chân Kinh mà gây nên bao trận sát kiếp đã làm tổn thất đại đức cao trời phước cho. Vả lại ân oán cứ liên kết hoài, khiến trong võ lâm không một ngày nào được yên ổn nhưng dù sao cũng phải dứt khoát cho rồi, để sau này khỏi có trận sát kiếp như thế nữa. Vì vậy, lão tăng đành chịu thiệt thòi đau đớn mà quyết định như vậy.

Nói tới đó, ông ta cứ lắc đầu thở dài hoài.

Âu Dương Siêu lắng tai nghe mãi mà cũng không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, các người chịu thiệt thòi như thế nào mà miễn được sát kiếp cho võ lâm như vậy? Chàng nóng lòng sốt ruột vội hỏi tiếp:

- Chẳng hay đại sư đã dứt khoát việc đó bằng cách nào?

Tuệ Quả đại sư với giọng khàn khàn đáp:

- Lão tăng đã hẹn với Lục Kiếm Minh, định đến hôm mừng chín tháng chín sẽ gặp lại nhau tại Trầm Kiếm đằm ở trên núi Hoàng Sơn. Tới lúc đó, lão tăng sẽ đem cuốn Kim Cương Chân Kinh ra tặng cho người nào đó công lực cao siêu nhất, chứ không để như thế này mãi mãi, khiến cho các giới trong võ lâm cứ tìm nó mà tranh cướp đánh nhau hoài.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên giây lát rồi đáp:

- Phương pháp ấy cũng chưa phải là thật hoàn hảo.

Tuệ Quả đại sư trầm giọng hỏi lại:

- Chẳng hay tiểu thí chủ có diệu kế gì hay hơn thế?

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tuy tiểu bối chưa nghĩ ra được kế gì, nhưng cái trò tranh cướp như vậy vẫn không thể nào tránh khỏi được sự chém giết lẫn nhau, mà còn gây nên ân oán mới là khác.

- Lão tăng cũng biết như thế, nhưng thà để cho họ chém giết nhau một trận, đó không phải là lão tăng tàn nhẫn, mà để cho bọn ma đầu tham lam tự thiêu hủy lẫn nhau. Nhưng đó cũng là một điều trong Kinh Phật đã dạy: Giết kẻ ác tức là làm điều thiện. Làm như thế có phải là võ lâm đỡ bị giết hại không? Nói trắng ra, lão chỉ muốn cuốn kinh ấy lọt vào tay tên ma đầu nào ác độc nhất

Nghe tới đây, Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, tròn tròn xoe đôi mắt lên hỏi:

- Tại sao lão tiên bối lại có ý định như thế?

- Lão tăng nghĩ về mặt hay chứ không nghĩ về mặt dở, chỉ mong tên ma đầu ấy lấy được cuốn kinh rồi sẽ đem về nghiên cứu chân nghĩa của cuốn kinh, và sẽ khiến cho y hối cãi mà

biết hướng thiện. Nhưng trái lại, khiến bọn ma đầu tự tàn sát lẫn nhau. Chúng bị tiêu diệt bớt đi, như vậy có phải là trên giang hồ bớt những kẻ làm bậy không?

Âu Dương Siêu nghe tới đây liền thất thanh cả cười. Tuệ Quả đại sư vội hỏi:

- Tiểu thí chủ, hình như đã hiểu biết ý niệm ích kỷ của lão tăng rồi phải không?

- Sao đại sư đa nghi như thế? Tiểu bối không nghĩ như thế đâu!

- Tiểu thí chủ đừng có giấu giếm nữa. Lão tăng cũng không dám úp mở làm chi. Thật đấy, sở dĩ lão tăng đang tâm để mất vật báu truyền kiếp của chùa Thiếu Lâm như vậy là quả thật vì hiện giờ trong võ lâm bọn ma đạo mạnh hơn chính đạo nhiều, nhân tài của chính phái ít ỏi quá, nhất là phái Thiếu Lâm càng ngày càng suy đồi, tự mình không thể giữ nổi cơ nghiệp của các vị tổ tôn để lại cho. Không những thế, lại còn gây nên không biết bao nhiêu tai họa cho bốn môn nữa. Cho nên thà hy sinh một cuốn kinh còn hơn là để hương hỏa của bốn chùa bị tắt ngóm.

Âu Dương Siêu liền đỡ lời:

- Lão tiền bối nghĩ xa như vậy rất phải. Nếu người trên giang hồ ai cũng có ý nghĩ như đại sư thì thiên hạ đâu đến nỗi có lắm sự ân oán và nhiều vụ sát kiếp như thế?

Tuệ Quả đại sư thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ, Âu Dương Siêu quay lại hỏi Trí Thanh đạo trưởng tiếp:

- Đạo trưởng cũng định biếu cuốn Kiếm Phổ ấy cho người nào có công lực cao siêu nhất phải không?

Trí Thanh đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Không! Qui Vân Kiếm Phổ là của tổ sư của bốn môn viết ra, đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới viết thành và cũng là tinh hoa võ đạo của bốn phái nữa. Nên cuốn Kiếm Phổ ấy khác hẳn cuốn Chân Kinh của phái Thiếu Lâm.

- Đạo trưởng nói rất phải, nếu cuốn Kiếm Phổ ấy lọt vào tay người ngoài, vô hình chung cơ nghiệp của phái Võ Đang do các tiên nhân sáng tạo đều bị hủy hết. Tiểu bối dám táo bạo nói một câu, như có khác gì hai chữ Võ Đang đã bị phá bỏ hay không?

Trí Thanh đạo trưởng ngượng hết sức ấp úng đáp:

- Thiếu hiệp nói rất phải...

- Thế tại sao đạo trưởng lại còn hẹn ước với bọn ma đầu lên núi Hoàng Sơn làm chi?

- Vấn đề này...

Trí Thanh đạo trưởng ngập ngừng mãi mà không dám nói ra. Âu Dương Siêu biết ý, vội tiến tới gần khẽ nói:

- Đạo trưởng cứ yên tâm, Âu Dương Siêu tôi đã nói trước, không bao giờ tôi đã tâm lấy cuốn Kiếm Phổ ấy đâu? Nếu cần, lúc đó tôi có thể ra tay giúp hộ Võ Đang là khác.

Trí Thanh đạo trưởng nghe nói mừng rỡ vô cùng, khẽ đáp:

- Bần đạo xin đa tạ trước!

Nói xong, ông ta không gật đầu chào, nhưng mặt đã tỏ vẻ cảm ơn hết sức, rồi lại khẽ nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Không dám giấu giếm gì thiếu hiệp, bây giờ dù người ta có trả lại Kiếm Phổ cho bản đạo, chưa chắc bản đạo đã đem được về tới núi Võ Đang mà ngay cả tấm thân già này cũng chưa chắc đã được sống sót mà về tới nơi tới chốn. Không nói ai vội, chỉ nói một mình lão Dâm Ma thôi cũng đủ làm cho bản đạo điên đảo rồi, cho nên bất đắc dĩ bản đạo mới phải nhận lời như thế.

- Nếu như vậy chắc hôm đó thể nào cũng có rất nhiều cao thủ tới Trầm Kiếm đầm phải không?

- Đến lúc ấy phái Võ Đang chúng tôi sẽ xuất động hết những nhân vật của mình ra, còn kết quả ra sao thì nhờ ở nơi số trời. Dù có phải hy sinh đến tính mạng để bảo vệ vật báu, chúng tôi quyết sẽ không hổ thẹn với những vị tiền nhân nơi chín suối.

Nói tới đó, ông ta như bị xương mắc ở cổ họng, không sao nói tiếp được, liền chấp tay chào già từ Âu Dương Siêu rằng:

- Bản đạo xin đi trước một bước?

Ông ta vừa nói vừa phát cây phát trần một cái, quay mình đi trước. Tuệ Quả đại sư gọi bọn Vũ Hóa Thượng Nhân mà bảo rằng:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nói xong, lão hòa thượng còn dặn Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp nhớ kỹ ngày hội họp ở Trầm Kiếm đầm nhé? Chớ có bỏ lỡ đấy!

Âu Dương Siêu vội đáp:

- Đến lúc đó tiểu bối thể nào cũng có mặt tại Trầm Kiếm đầm, nhưng không phải là muốn tranh ngôi thứ số một của võ lâm để mong đoạt được cuốn Chân Kinh, mà tới đó là để dò xét tung tích thanh Thái Cổ Thần Kiếm của bốn môn đấy thôi

- Thiếu hiệp muốn thể nào cũng được, quý hồ nhớ kỹ ngày Trùng Cửu là được rồi.

Nói xong, ông ta cùng mấy người hòa thượng kia đi liền.

Âu Dương Siêu bỗng thất thanh la lên:

- Ối chà!

- Nguy tai!

-- o O o --